

GALER

4

**42. LETNIK
1995-1996**

MLADINSKA REVIJA
42. LETNIK 1995-96
DECEMBER 1995
ŠTEVILKA 4

Naslovna stran:
Alja Sturman, 5. r.
OŠ "France Bevk" - OPČINE

Izdaja: Soc. Coop. Novi Matajur a r.l.
Čedad
Glavna urednica: **Majda Železnik**
Odgovorni urednik: **Dušan Udovič**
Uredniški odbor: **Marij Čuk, Kristina Kovačič, Mirjan Mikolj, Vera Poljšak, Magda Tavčar, Ksenija Majovski**
Naslov uredništva: **Galeb, Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, telefon (040) 7796390** – Naročila in ekspedit: **7796600**
Fotostavek, fotoliti in tisk: **Graphart, Trst, Drevored D'Annunzio 27/E, Tel. (040) 772151**
Naročnina (10 števil): **33.000 lir**. Posamezna številka v Republiki Sloveniji **280 tolarjev**, naročnina **2.800 tolarjev**.

Galeb je mesečnik in je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954, od 7. januarja 1995 pa pod št. 18/94 na sodišču v Vidmu.
Včlanjen je v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana).

VSEBINA

Bina Štampe Žmavc: Božična vožnja	1
Karolina Kolmanič: Kape in kapice	2
Bina Štampe Žmavc:	
Ko ima Luna ščip	5
Anica Černejeva: V sveti noči	10
Marko Kravos: Zlati rog	11
Berta Golob: Pogled iz vremenske hišice: Megla – meglenke.	14
Vojan Tihomir Arhar: Drvar	16
Medvedovo maščevanje	17
Klarisa M. Jovanovič:	
Bajeslovna bitja: Škratje	18
Živa Pahor, Andrej Furlan:	
Na galebovih krilih:	
Božič none Vanke	20
Peter Rustja: Jurčkov park: Mesto	22
Adrijan Rustja: Vrdela pri Sv. Ivanu, kraljestvo mojih otroških iger	24
Klarisa M. Jovanovič:	
Mali kuharji pomagajo v kuhinji:	
Kostanjeve kroglice	25
Nada Rojc: Voščilo	26
Maruša Tavčar: Krizanka	27
Šolarji pišejo	28
Peter Furlan:	
Ronč in Brenč, svetovna prvaka:	
Tek na smučeh (3. str. platnice)	
Besedilo na platnici: Marko Kravos	

Ilustracije so naredili: Vesna Benedetič (str. 16-17), Mojca Cerjak (str. 1, 7, 9), Venio Dolenc (str. 18-19, 25), Peter Furlan (3. str. platnice), Marjan Manček (str. 15), Jasna Merku (str. 10), Živa Pahor (str. 20-21), Klavdij Palčič (str. 13), Paolo Pascutto (str. 23), Andreja Peklar (str. 3-4), Nada Rojc (str. 26), Magda Tavčar (str. 24, 27, 4. str. platnice).

BINA ŠTAMPE ŽMAVC
Narisala MOJCA CERJAK

Božična vožnja

Maja je potovala s sanmi dobrodušnega mozička, belobradega Božička. Pravi, da so jeleni brzeli nad dimniki, v megličasti kopreni, od oblčka do grička bolj in bolj razposajeni. Mimo zlatega lunokaza do srebrnega prelaza željà so šli in prispeli do ledene palače Mraza. In prosili, naj, če razvaža zimo, še nam hribce pobeli. Če Maji ne bi verjeli, je tu dokaz dokaza – snežinke po vsej deželi, praznični dnevi beli... in Maja srečnega obraza!

Kape in kapice

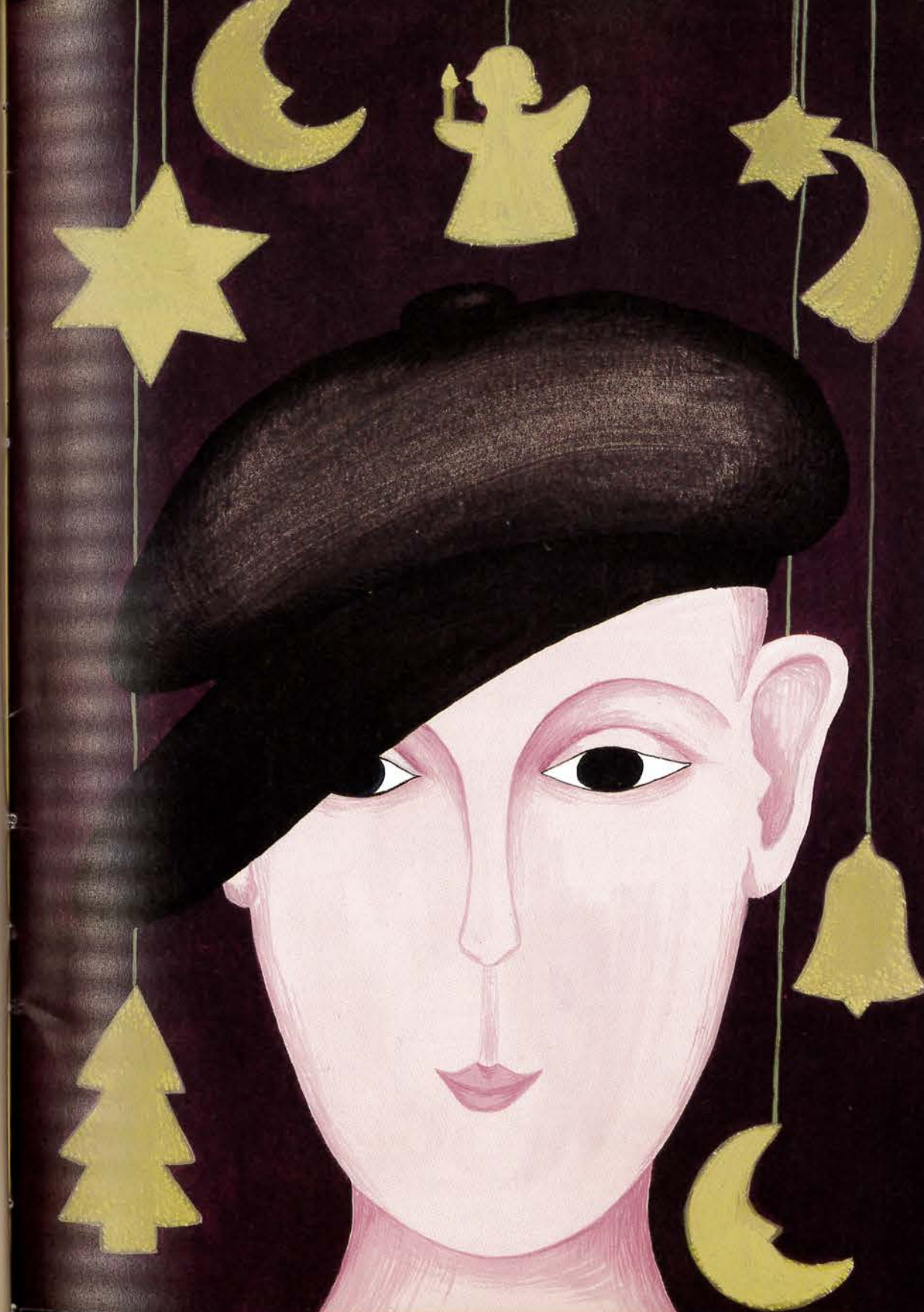
Zunaj rahlo sneži. Bele zvezdice veselo plesejo po zraku in se lepijo na gole veje. Le na boru je obticalo toliko snega, kot bi se le-ta hotel skriti pod belo čepico.

Peter in Anica sedita pri oknu ob odprtih knjigah in občudujeta ples snežink. Nenadoma vstopi dedek z zmečkano in luknjasto temno kapo, seveda tako s scitnikom. Otroka se zazreta vanj, Peter se zapici v kapo in vpraša: "Dedek, le kje si jo staknil?"

Dedek se je skrivnostno nasmehnil in priznal: "Na podstresju so se take reči, čisto v kotu, kamor nikdar ne seže nobena metla. Čepica je stara najmanj šestdeset let. Dobil sem jo za božič in to s posebnim namenom. Temne kape s scitnikom so bile dražje od vseh pletenih in podobnih mehkih reči. Pri hiši smo imeli dve taki pisani, dolgi, trikotni in raztegljivi z velikim cofkom na vrhu. Ta volneni cofek je bistro poskakoval, ko si tekel, kapa je varovala pred mrazom in je bila nekako družinska, nosili smo jo bratje in sestre, kadar se je kdo podal v zimski dan."

Anica je prekinila zgodovinsko razlago, ko je zrla v ležečo temno stvar na klopi in vprašala: "Naju ne zanima tista s cofkom, temveč ta."

Peter je prikimal in napel usesa. Dedek je pobrskal po spominu: "Ampak tale," jo je dvignil in prižet k sebi, "je imela posebno nalogo; popraviti bi morala moje strleče uho. Saj ni niti strlelo, prej viselo navzdol, zato sem skrival svojo desno stran. No, pod lasmi se ni moglo skriti, ker smo nosili kratke, take kot vidim danes. Mama je bila zalostna in je to mojo napako ponoči skrbno zakrila z ruto. Ker so mi bratje nagajali in me klicali 'Jakec, kje si?', so me trdno obvezali samo zvečer, da nagajivci ne bi videli. Najbrž se je tega domislil oče, pri njem sem užival posebno pozornost. In čeprav je bilo za božič ze ve-

liko veselje, lepo pogrnjena miza, okrašena smrecica v kotu, so bila pod njo tudi drobna darilca, uporabna seveda: zimске nogavice, rokavice, šal. Mene pa je čakala skatla. Odpiral sem jo počasi in moji bratje so bolj zrli v mojo skatlo kot v svoje zavojčke. Ko sem jo odprl, sem z drhtečo roko dvignil cepico. Vse naše družinsko omizje se je zganelo, bratje so glasno vzdihnili in se poželjivo pasli z očmi na mojem darilu. Da bi oče ukrotil njihovo zavist, je pojasnil, da moram jaz nositi kapo zato, ker imam pač povešeno uho. Ta mi bo s svojim trdim obročastim robom popravila izgled; kajti moški mora imeti lepa ušesa, če ze ne, pa naj bosta vsaj enaki, četudi povešeni. Bratje so prasnili v smeh. Tudi jaz sem se jim pridružil, le bolj kislo. Oče mi je trdo posadil kapo na glavo, da se je rob zadel v moje desno uho. Smešna stvar je tičala na moji glavi postrani, kar me je spominjalo na mornarja, gusarja ali klosarja. No, kape so vedno uporabne, pokrijejo možgane, da ne zmrznejo, popravijo ušesa, skrijejo plešo in, če imajo takle ščitnik, jo lahko v stiski pomoliš tudi mimoidocim, da ti pricurrlja kak kovanec.”

“Dedek, kako si mogel tako dragoceno reč zgubiti ali založiti? se je čudil Peter.

“Meni je bila drag spomin in iskal sem jo povsod. Ne vem, cigava roka jo je zabrisala tja v kot, kjer je v prahu obležala. Ampak zdaj jo bom očistil in spravil v skatlo. Spomini na lepe dni pač ne smejo zbledeti.”

“Dedek, kako lepo sneži in kmalu bo spet božič. Si ohranil še kak prijeten doživljaj na tiste davne dni?” je rado vedno vprašala Anica.

Dedkove oči so se zazrle skozi okno, kjer so snežinke že pobelile trato, temna ozka pot jih je sproti topila.

“Otroka, tu v glavi je še polno zgodbic. Prihranimo kakšno tudi za jutri.”

Ko ima Luna ščip

Bil je svetel Lunin večer. Milček se je nemirno premetaval po postelji.

“Ne morem in ne morem zaspati, mama!”

Mama se je nasmehnila, stopila k oknu in zagnila zaveso.

“Nič čudnega, če ne moreš zaspati. Poglej, zunaj je polna Luna – svetlo je, kot podnevi! Spustila bom zaluzije, potem te šcip ne bo več motil.

“Kaksen šcip...?” se je začudil Milček.

“Polna luna vendar!” se je zasmejala mama.

“Ampak zakaj se ji pravi šcip?”

“Pravzaprav... ne vem natančno,” se je izmikala mama in pokrivala Milčka z odejo.

“Mi boš jutri povedala?” je vztrajal Milček.

“Mhm, zdaj pa zaspi. Velja?”

“Velja,” se je strinjal Milček. “Lahko noč, mama! In nikar ne spuščaj zaluzij. Veš, raje imam lunin šcip, kot temo!” je rekel Milček in narahlo zazehal.

“Lahko noč in lepo sanjaj!” je z nasmeskom dejala mama, ga poljubila in tiho odšla iz sobe.

A Milček se zmeraj ni mogel zaspiti. Zlezel je iz postelje, si obul copate in stopil k oknu. Odgrnil je zaveso in se zastrmel v bleščečo okroglo Luno.

“Le zakaj ji pravijo šcip?” se je spraševal in si belil glavo, da ga je dokončno minil ves spanec.

Tedaj se mu je zazdelo, da se je na Luni nekaj zganelo. Pomel si je oči in

se napeto zagledal vanjo. – Joj, bila je čisto blizu! Natančno je lahko videl njene nasobljene ustnice, bleščeče oči, okrogla lica in – saj ne more biti res! Videl je drobcenega skrata, kako se po tenki, zlati vrvici spušča navzdol z goščave Luninih bleščečih las. Blizal se je, blizal neznansko hitro, kot bi se spuščal skupaj z zvezdnim utrinkom. – Še malo in obstal je pred Milčkovim oknom.

“Nikar ne glej tako debelo!” mu je zaklical in zavihljal zlato vrvico narahlost proti oknu.

“Tak ujemi že!” je kričal Milčku in cepetal z nogami po zraku. Milček je nastavljal roko in v dlani mu je obvisela vrvica, ki se je zdela vsa iz najčistejšega zlata. Skrat se je hitro spustil po njej ter pristal na okenski polici ob Milčku.

“Hjuuu, hjuuu, si počasen! Cele pol ure sem ti mežikal, ti pa nič!” se je hihital.

“Ooprosti, gledal sem Luno, veš, zato nisem vedel...”

“Hjuuu nisi vedel, nisi videl...!” se je hihital skrat, da je kar klecal od smeha.

“Saj sem vedel, da ne boš vedel! Zakaj pa misliš, da smo skratje?!” se je izprsil.

“Za sama ljuba presenečenja. Hjuuu, vsak pravi skrat ljubi presenečenje bolj kot zaklad!”

“Tega pa res nisem vedel!” je dejal Milček in zardeval kot polnočno sonce.

“Hjuuu, polna Luna presenečenj torej!” se je zahihotal skrat, zacepetal z nogami in se kar na okenski polici zavrtel v na moč divji ples. Pri tem je z gromoglasnim glasom prepeval:

“Bi radi zvedeli novico,
zakaj je polna Luna šcip? –
Ne gre za pravljico
ali za govorico –
vzemite vse zelo zares!
Gre za preverjeno resnico!”

Milček je debelo pogoltnil slino. Saj ni mogoče, da bi skrat vedel, o čem sta se prej pogovarjala z mamo!

“Kako pa veš, kako si uganil...” je nerodno jecljal in strmел v škratove navihane oči.

“Kako sem uganil, kaj te zanima?” se je zasmel skrat in s spokojno prekrizanima nogama obsedel na okenski polici.

“Mi sploh ni bilo treba uganiti. Slisal sem tvoje misli, hjuuu!”

“Mar škratje slisite misli?!” je spostljivo vprašal Milček.

“Samo, če smo dovolj izobraženi,” se je zahihital skrat.

“No, bi še zmeraj rad vedel, zakaj se polna Luna imenuje šcip?”

“Zdaj še bolj kot prej!” je navdušeno pokimal Milček.

“Hjuuu, se mi je kar zdelo, da bo tako. Znaš plezati po vrvi?”

“Ne vem...!” se je v zadregi prestopal Milček.

“Hjuuu, nič ne de! Bova šla pač s košaro!” je rekel skrat, skočil na noge ter predirljivo zabrlizgal skozi prste.

Z Lune se je začela spuščati pajčevini podobna košara in hitro drsela po vrvi na okensko polico, kjer jo je čakal skrat.

“Brž, zlezi vanjo, da ne zamudiva!” je priganjal Milčka ter na stezaj

odprl zlata pajčevinasta vratca. Milček je ubogljivo zlezl v košaro, ne da bi prav vedel, česa naj ne bi zamudila.

Skrat je znova zabrlizgal skozi prste in košara se je začela po vrvi dvigati navzgor v nebo.

“Kam pa greva?” je plaho izdavił Milček, ko ga je radovednost le preveč pestila.

“Na Lunin šcip vendar! Vsak čas se bo začelo!” se je posmejeval skrat.

“Čaka naju loza Luninega pajka. S takim razgledom, da nama ne bo nič pomembnega uslo.

Obstala sta pred pajčevinasto ložo, ki je kot brez teže lebdela na tankih nitkah sredi nočnega neba. Pod seboj sta zagledala Luno. Bila je podobna bleščeči zlati žogi.

“Pozdravljena v moji loži!” se je priklonil Lunin pajek, privezal košaro ter gostoljubno odprl vratca.

“Pozdravljen, Lunajek!” se je zahihital skrat. “Kot vidiš, imamo gosta. Za Lunin šcip!” je pomenljivo dodal.

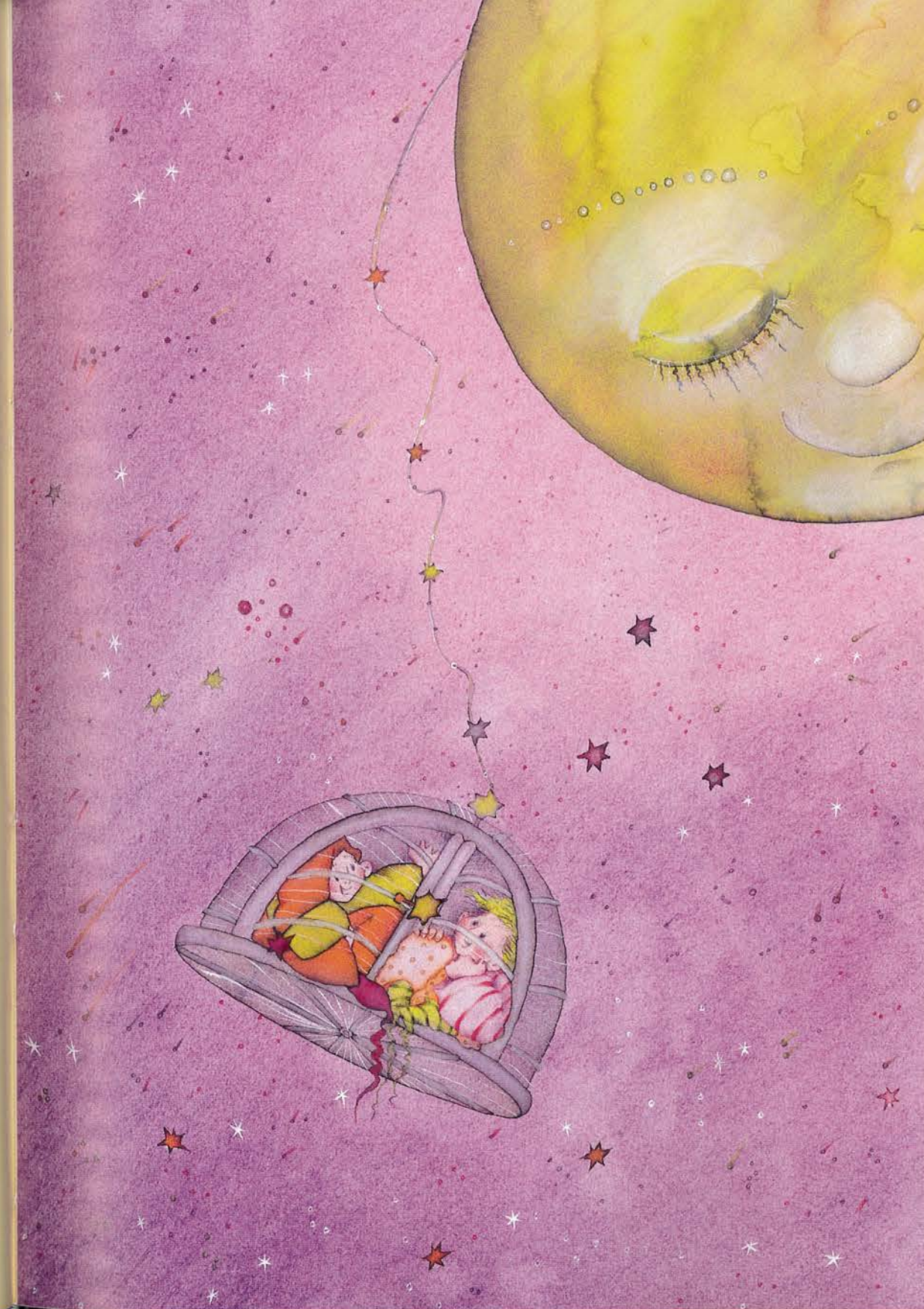
“Zello zanimivo...!” je zapredel pajek in se z velikimi okroglimi očmi zastrmel v Milčka. “Torej bomo potrebovali skrivnogled!” se je v hipu domislil. “Takoj grem ponj, da ne bomo zamudili. Vsak čas se bo začelo!”

Lunajek se je spustil po pajčevinastih nitkah kot blisk in že čez nekaj hipov okretno priplezal nazaj, opasan z na moč čudno napravo. Podobna je bila velikemu očesu na pečlju.

“To je skrivnogled, Milček!” se je veselo muzal skrat, ko je opazil, kako nejeverno strmi Milček v neznano reč.

“Skozenj vidiš stvari, ki jih drugače ne moreš videti!” se je priklanjal Lunajek in položil Milčku skrivnogled v naročje.

“Ali lahko takoj pogledam skozenj?” je zanimalo Milčka.

“Seveda, Lunin šcip se pravkar začelja,” je zamomljal skrat in se potopil v svoj sedež v loži.

“Ti ne potrebuješ skrivnogleda?” je presenečeno vprašal Milček.

“Hjuuu, hju, jaz sem Lunin skrat in lahko vidim skrivnosti Lune brez skrivnogleda,” se je zahihotal skrat, Lunajek pa je modro prikimal.

Milček je zadržal dih, napeto približal oči k skrivnogledu... In ostrmel.

Pod njim je sijala okrogla, lesketava Luna, iz njenih las pa je pred Milčkovimi očmi začelo poganjati na milijone zlatih niti. Kot čaroben ognjemet so lile navzdol na Zemljo ter se neslišno dotaknile stvari tam spodaj. Tanke Lunine niti so sprožile pravcate viharje dogodkov.

“Oh, poglej, Lunin skrat, celo morje je vzvalovalo kvišku, ko so se ga dotaknile Lunine zlate niti!” je klical Milček.

“Hjuuu, kaj pa misliš! Le kdo bi se mogel upreti Luninemu šcipu?!” se je izprsil Lunin skrat, Lunajek pa je napredel za cel klobčič pajčevine.

“Imaš prav, Lunin skrat – nihče!” je pritrdil Milček. Kajti od občudovalcev z Zemlje je bilo slišati dolg, valujoč vzdih občudovanja, prav do lože Luninega pajka.

“Oooh, oooh...! Oooo, oooh...!” so vzdihovali, prevzeti od lepote šcipa. Potlej so na Milčkovo začudenje, kot začarani zaplimovali kvišku. Vsak si je hotel odsčipniti kosček zlate svetlobe Luninega šcipa.

Milček sploh ni mogel dovolj hitro uravnnavati skrivnogleda, toliko razburljivih dogodkov se je vrstilo pod ložo Luninega pajka. Se sreča, da sta mu pajek Lunajek in skrat sproti predstavljala najznamenitejše šcipalce Lune.

“Naš najzvestejši tulilec – pes Bolek!” je dejal Lunajek. “Ni psa, ki bi

znal ubraneje in vztrajneje tuliti v Luno!”

“Houuu, čarobno tuliti je v Luno, houuu, je simfonija za srce, kdorr tega ne zna, je pes za luno, houuu, prava sramota za vse pse...”

je tulil Bolek in si lajsal svojo pasjo dušo. Nežno je ovohaval Lunine zlate laske in si ljubeče odkrhnil mamljivi zlati kosček šcipa.

“Hihi, kako me je poščegetalo,” se je zasmejala Luna. “Mmmm... in pohladilo.

Bolek ima najmuzikalnejši in najmokrejši smrček na Zemlji.”

Milček je razburjeno obrnil skrivnogled na drugo stran. Tam je pravkar zapesnikovala navzgor pesnica Mintu.

“Smehljaš se, Luna, vila tolmuna neba in brezdanjih sanj.

Smehljaš se, Luna, bleščeča bajka vzdihov in pričakovanj.”

In rahlo, čisto rahlo, kot so ji tekli stih, je Mintu odsčipnila svoj pesniški šcip svetlobe.

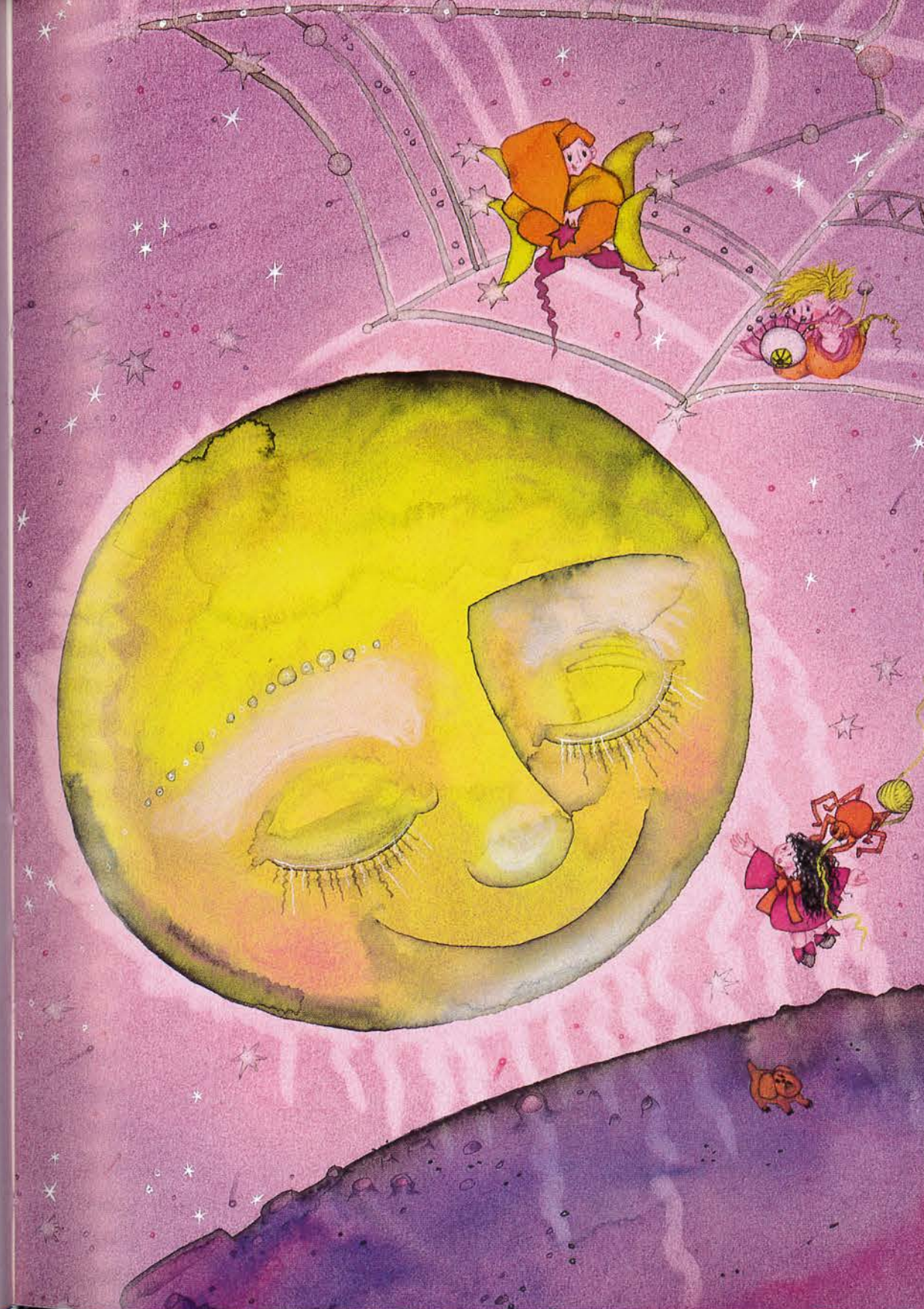
“Mmm, to je bil pa šcip kot dih, rahel piš pesniške duše,” se je veselila Luna.

“Hjuuu!” je spoštljivo zazvižgal skrat. Pesnica Mintu je zmeraj malce nad tlemi, očarljivo nad tlemi, če smem tako reči!”

“In zmeraj najvišje ob šcipu,” je zapredel Lunajek.

“Mmmm, kako rad poslušam, ko takole z Luno pesnikuje – plimuje...,” je ganjeno napredel za cel klobčič zlate pajčevine in jo spretno razpeljal po laseh pesnice Mintu, da so se zasvetili, kot bi razgrnil čeznje pajčolan Luninih žarkov.

(Konec prihodnjic)

MARKO KRAVOS
Narisal KLAVDIJ PALČIČ

ZLATI ROG

4

Ko je junaški Karman na poti do Zlatorogovega kraljestva premagal Zlo brezno, ni šlo vse kar tako. Ne samo, da je ostal brez meča, ki ga je zagnal pošasti v goltanec, plameni so mu ožgali tudi srajco in do pepela je zgorel z zlatom pretkani škrlatni pas, ki mu ga je dala princeska Dana v spomin.

“Samo da sva čez,” je z olajšanjem vzkliknil žerjav.

“Ampak jaz sem čisto gol in brez vsakega orožja,” je bil skrušen Karman.

“Nič za to, samo da prideva čez Rdeči rob do Visokih livad,” ga je tolašil ptič. “Saj imaš mene...”

Mladi junak ga je nekoliko čudno pogledal, potem pa raje molčal in žalostno pomislil na svojo Dano. Mu bo uspelo priti do zlatega roga, jo bo še kdaj videl? Je mrtva ali živa? Niti njenega pasu nima več.

Plezal je prek zadnjih sten Sinjih gora in noč se je že iztekala. A namesto da bi postajalo vse bolj svetlo, se je nenadoma stemnilo do črnega in razdivjala se je huda ura. Vetrovi so vreščali, ko sta Karmanov obraz in golo telo do krvi bičala sodra in sneg. Še bliski in grom so stegovali svoje strašne roke po njem.

Mladi junak se je od vsega hudega sključil vase in od izčrpanosti tonil v obup. Takrat je žerjav razgrnil nad njim svoje peruti in spregovoril:

“Še prek te zadnje preizkušnje moraš. Tokrat spet ne bo šlo drugače kot s kamnom namesto srca. Razparaj mi prsi in pojej moje srce. To te bo ogrelo in tako boš lahko prišel do svojega cilja.”

“Ne, tega pa ne. Z lastnimi rokami naj pokončam edino bitje, ki mi je še ostalo ob strani...!” je vzkliknil mladi junak.

“Stori tako, da ne bosta ves trud in bolečina zaman. V moj spomin pa vzemi sivo pero in ga ves čas nosi s seboj. Nekoč se bo vse v dobro izteklo.” Tako mu je šepetal žerjav.

ANICA ČERNEJEVA
Narisala JASNA MERKU

V sveti noči

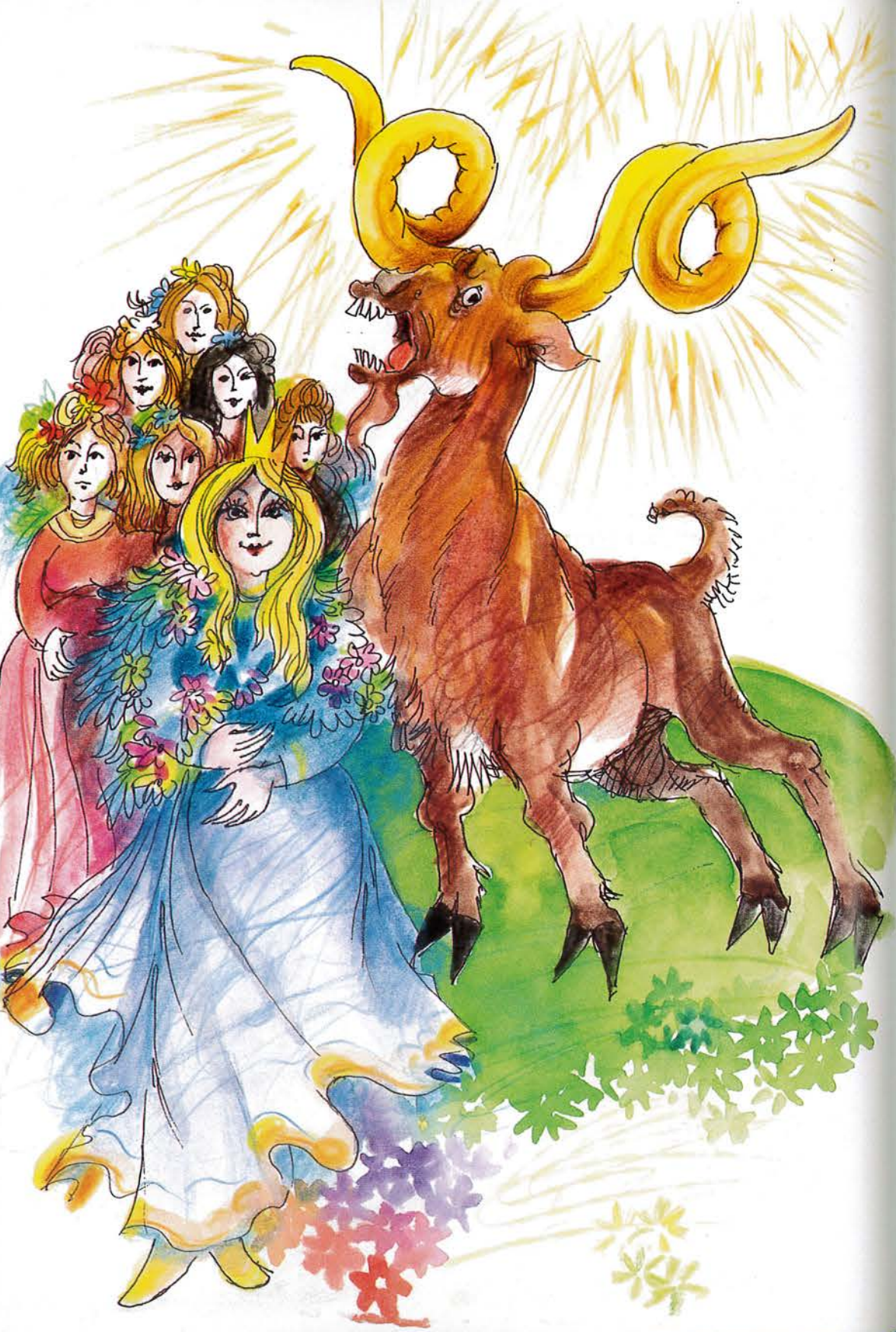
V sveti noči, v tihi noči
angelčki veseli
so na zvezde, svetle zvezde
tiho prileteli.

“Lučke božje, drage lučke,
pojdite ve z nami!

Radi bi k ljudem na zemljo,
pa ne znamo sami.”

Pa so zvezdice za lučke
angelčki si vzeli,
ko so skozi črno temo
k nam na svet hiteli.

Na božičnem drevcu zlate
zvezde zdaj gorijo,
angelčki pa zlato srečo
med ljudi delijo.

Z zadnjimi močmi je mladenič storil, kar mu je sivi žerjav naročil in rdeča kri je pordečila kamen in sneg. A ko je pojedel srce, so se v njem zganile nove moči in pognal se je kot zver skozi divji vihar in preko Rdečega roba.

Oslepilo ga je, taka svetloba ga je oblila, ko je stopil prek roba, na zelene livade. Cvetoče preproge, vrhovi kot iz sladkorja, vse se je topilo v zlati luči! Pa to ni bilo od sonca, vse je žarelo od sijaja rogov na Zlatorogovi glavi.

“Stoj, mala stvar!” mu je zaklical mogočni gorski kralj, da so odmevi prožili kamne v strminah. “Da si le prišel?! Menda po rog z moje glave, ha ha ha! Po svojo smrt torej!”

“Po tvoj zlati rog, ker je taka moja usoda. Ne želim ti žalega, čeprav sem na svoji poti pogubil šarca, zapravljal škrlatni pas in pokončal sivega žerjava. Gol sem pred tabo, in se te ne bojim.”

Tako je rekel Karman, mogočni Zlatorog pa se je s porogljivim smehom spravljal nadenj. Bil je orjaški, pod svetlorjavo dlako so bile njegove mišice napete kot strune.

“Moji rogovi so moja čast: tu ni usmiljenja!” Nestrpno je kopal s svojimi parklji, da je frčalo kamenje in so se kresale iskre. Potem je pobesil svojo glavo in se ves naprožil za napad...

“No, končno je prineslo koga sem gor! Kaj pa ti, ljubi Zlatorog, se tako sprejme gosta?”

Bila je Hela, Zlatorogova žena, ki jo je spremljalo šestero družic. Njihova polt je bila kot svila in od njihove lepote je zavel preko zelenic dišeč veter.

“Vdrl je v gorsko kraljestvo. Zlatega roga z moje glave bi se rad polastil. Naj kar gledam in čakam?!” je zarohnel gorski kralj. “Spravite se stran. To so moška opravila.”

“Tvoje straže, zvijače in pasti ga niso ustavile. Po vsem tem je zdaj naš gost,” je dejala gorska kraljica.

“Ti bi se še spogledovala s tem človeškim goličem – mladičem, kaj?!”

“Ne bodi, no, tak... kozel stari! Gost je gost, to je eno. Če ne ravnaš z njim spoštljivo, si nakoplješ nesrečo. Prav tako dobro veš, da je smrtni sovražnik verolomnega morskega kralja, in v tem sta si zaveznika. In tretjič: če je premagal vse ovire na poti sem, ima pravico vsaj do preizkušnje, če že ne do nagrade.”

Pogled iz vremenske hišice

Megla in meglenke

V VREMENSKI HIŠICI JE BILO HLADNO. ŽEBLJIČEK, NA KATEREM JE BILA PRITRJENA, JE POSTAL VLAŽEN. VREMENKA JE ZAČELO ZEBSTI. ZBOLEL JE. BOLAN PA NI MOGEL NAPRAVITI LEPEGA VREMENA.

ŽENKA VREMENKA SE JE KISALA KOT ZMERAJ. VSEENO PA JE BILA DOBRE VOLJE, KER JO JE VREMENKO PUSTIL PRI MIRU. MISLILA SI JE: ČE ZAMESIM OBLAKE, BO SAMO OBLAČNO. "AH, NE BOM," JE MUHASTO ZAMAHNILA Z ROKO. "DEŽJA TUDI NE BOM ZAKUHALA, SEM SE GA ŽE SAMA NAVELIČALA. KAJ ČE BI ZVARILA KAR NAJBOLJ GOSTO MEGLO?"

TO JE TUDI STORILA? NAJPREJ SE JE LE TU IN TAM POTEGNILA RAHLA MEGLICA, POTEM PA JE POSTALA TAKO GOSTA, DA SO AVTOMOBILI PRI BELEM DNEVU SVETILI Z MEGLENKAMI. SPLOH PA NI BIL BEL DAN, AMPAK SIVOČRNomeglen.

ZATO SO ŠLI NEKATERI LJUDJE NA NANOS. MISLILI SO, DA BO TAM SIJALO SONCE.

Napišite Galebu nadaljevanje.

Drvar

Medved v hosti drva dela:
cepa, cupa, cipa, cep;
naj le pride zima bela,
mraz ne stisne ga v precep.

Drva bodo zagorela,
ko bo sneg zasul zatrep,
peč kot sonce bo žarela,
medved kožo grel in rep.

Medvedovo maščevanje

Tam, kjer sicer blažen mir je,
stepejo se škratje štirje:
prvi brca, drugi suva,
tretji dolge brade ruva,
a četrti brez obzira
vse spodnaša in podira.

Medved pricaplja kosmati,
saj ni mogel se naspati,
jezno gleda, stegne šape,
škratom s pleš potegne kape –
jočejo na glas v dobravi
pretepači razoglati...

Bajeslovna bitja

ŠKRATJE

Baje so v zelo starih časih poleg ljudi na svetu živela tudi bitja, na moč podobna človeškim: škratje in velikani. Prvi so bili majceni in spretni, drugi veliki in nerodni. Ker so bili velikani počasnejše pameti kot ljudje, so se kaj kmalu

naveličali človeške družbe in se zaprli v svoje votline. Škratje pa so se še dolga stoletja kratkočasili med ljudmi; nekateri so se celo naselili v hiše, najraje v kakšen kot ob ognjišču ali v star počen lonec. To so bili hišni škratje ali gospodarčki...

Škratje so prav majhna bitjeca, ponavadi nič večja od otroškega palca na roki, zato jim pravimo tudi palčki. Najraje

se oblačijo v zelene hlače in pokrivajo z rdečimi čepicami. Krajsijo jih dolge bele brade, ki kar rasejo in rasejo, saj škratje dočakajo globoko starost: nekaj sto let in več. V prostem času kadijo pipe in kartajo in se nasploh obnašajo skoraj tako kot ljudje. Toda elektrike in hrupa ne marajo, zato so domala vsi hišni škratje pobegnili iz mest v naravo, kjer že od nekdaj prebivajo njihovi bratrance – gozdni škratje.

Škratje so zelo delavni in poznajo ogromno veščin: kopljejo rudo, obdelujejo kovine in drage kamne, tkejo, pečejo kruh in pecivo, zdravijo ljudi in živino. Radi se tudi zabavajo. So dobri godci in pevci in plešejo, da se kar kadi; to najraje počno ob polni luni kot njihove daljne sorodnice vile. Z njimi si delijo še eno lastnost: ljudem so sicer naklonjeni, toda ne zmeraj in ne ob vsakem času. Zato: nikar ne stikajte po hišnih kotih...

Na galebovih krilih

Božič none Vanke

Bele snežinke in srebrni metulji plešejo v burji. Vaške ulice so prazne, ker se mraz sprehaja med kamnitimi borjači. Rokavice in topla volnena kapa nas le za silo ogrejejo, zato pohitimo, da se tudi mi spravimo na toplo. Še nekaj korakov v zavetju visokega kamnitega zidu in že smo pri noni Vanki. Potrkamo na vrata in prijazen glas nas povabi v hišo. "Joj, kako je tu prijetno in toplo!" Kako bi ne bilo toplo, ko pa ogenj živo prasketa sredi starega ognjišča. Ob njem sedi nona in si greje roke. Na klopi zraven nje

je še ravno toliko prostora, da lahko tudi mi prisedemo k prasketajočim plamenom.

"Nona, si že kupila božično smrečico in jo okrasila?"

"Oh, dragi moji ta mali. Smreka je moderna stvar. Sosed mi bo kot vsako leto prinesel brin in skupaj ga bomo okrasili. Kako je bilo lepo, ko sem bila majhna in sem s sestricami skozi celo leto zbirala barvane papirčke, v katere smo na viljo božično zavijale orehe."

"Kaj ste počele s takimi orehi?"

"Obesili smo jih na brin skupaj z jabolki, pomarančami in tudi s kakim bombončkom, če nam ga je kdo podaril. V naših časih ni bil božič tako bogat kot danes. Pravo presenečenje je bilo, ko smo dobili v dar kako volneno obleko. Pravi dar so predstavljale božične jedi. Za večerjo je mama pripravila *bakalá* in *v'rzote*. Da bi snedli *pinco* in *presnc*, ki jih je mama spekla na viljo v krušni peči, pa smo morali počakati do naslednjega dne."

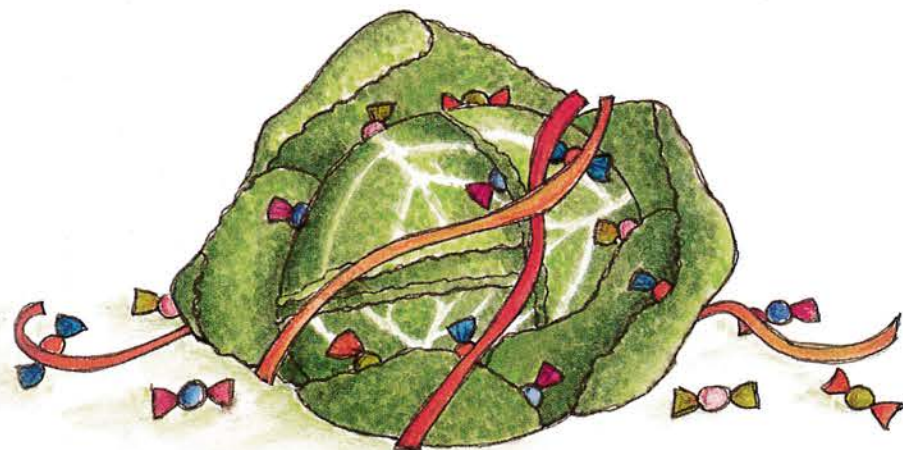
"In za novo leto ste dobili kaj v dar?"

"Ja, ja. Me punce smo komaj čakale, da bo kak fant obesil na naše okno okrašeno v'rzoto."

"V'rzoto?"

"Z v'rzoto so nam fantje zaželeli srečno novo leto. Tudi moj Mirko, me je vsako leto razveselil z v'rzoto. Bila je polna bombonov in pisanih trakov. *Ma sem ga štemala!*"

Ob klepetu smo pozabili na uro, in večer se že spušča na kraško vasico. S poljubčkom in toplim objemom se poslovimo od none Vanke. Preden se vrata za nami zaprejo, pa se nona še enkrat oglasi: "Otroci, vesel božič in srečno novo leto in ne pozabite voščiti tudi vašim mamicam in očetom!"

PETER RUSTJA
Narisal PAOLO PASCUTTO

Mesto!

Po dolgem sprehodu po gozdnih stezicah je skupina mladih gobic, ki jih je vodil Veliki Goban, stopila na asfaltno cesto. Veliki Goban je mlade gobice posvaril, naj se previdneje premikajo. Zakaj? Ker je asfalt simbol človeka, človek pa je poleg živali, ki rade jedo gobe, najbolj krvoloč, saj gobe kuha, praži, suši in vlaga v olje ali kis. Veliki Goban je mislil, da bo to malce prestrašilo gobice, a se je motil. Njegove varovanke so se še bolj vživle v pustolovščino. "Mesto mora biti čisto blizu," so se veselile.

Pot po robu asfaltne ceste je bila za starega Velikega Gobana prava muka. Pozorno je gledal desno in levo ter skrbel za red in varnost. Mlade gobice so se navduševale nad vsakim avtomobilom, pa čeprav so ga lahko videle le za hipček, ko je odbrzel mimo. Celo številne prazne pločevinke ob robu ceste so občudovale. Veliki Goban jih je opozoril, da prazne pločevinke niso prav nič zanimive. Prazne pločevinke v naravi škodijo vsem, drevesom, jagodam in seveda tudi gobam.

Vsaka pot pripelje nekam. To nenapisano pravilo velja tudi za najzakotnejše poti iz gozda. In tako so se gobice po številnih ovinkih znašle pred prvo hišo. Ob hiši je stala druga hiša. Desno hiša, levo hiša... gobicam je bilo jasno. V MESTU SMO! Mesto je bilo sicer le predmestje, vendar je včasih to težko razlikovati.

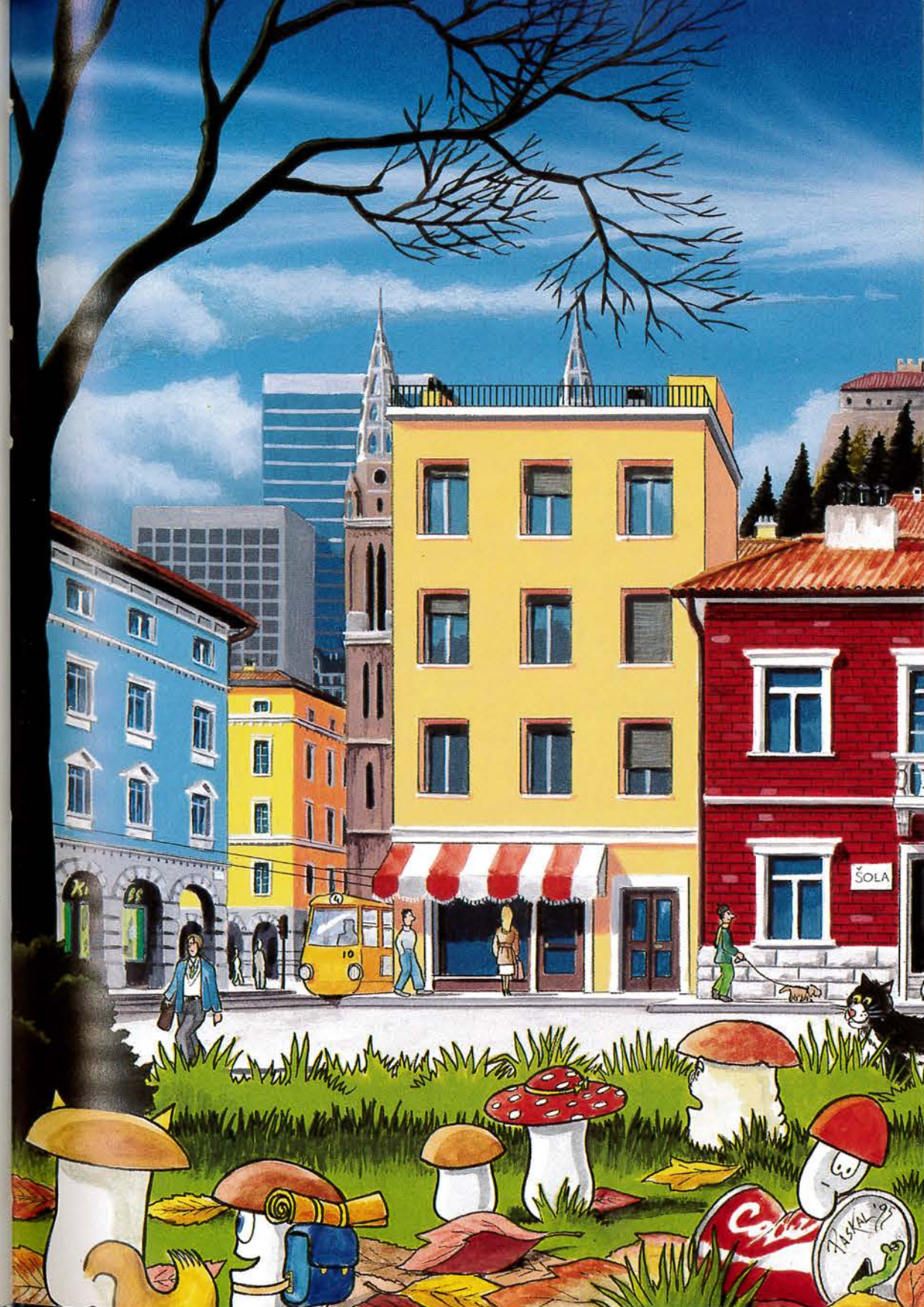
Hiša, ki so jo mlade gobice najprej zagledale, ni bila navadna hiša. Ko so pokukale skozi okno, so v veliki sobi videle mnogo otrok, ki so pridno sedeli, risali in pisali. Hiša je imela prostran vrt, kjer so se lahko otroci ob lepem vremenu tudi igrali. Druga značilnost te hiše je bil zvonec, ki se je oglašal vsako uro. Ko je zazvonilo, so se otroci veselili, še posebno, ko so iz torbic jemali kruh, sadje, slaščice... na srečo nihče ni imel za malico gobe! Gobice so vzljubile te male ljudi. Radovedno so vprašale Velikega Gobana, če ima ta hiša kako posebno ime v človeškem jeziku.

Veliki Goban se je nasmejal. "To je sola. Ljudje živijo v hišah, zato je njihova sola hiša. Gobe živimo v gozdu in v naravi, zato sta naša sola gozd in narava."

Jurček je izkoristil trenutek premolka in vprašal: "Veliki Goban, zakaj pa mi ne postavljamo barvnih žogic na smreko? Glejte! V soli imajo smreko."

"Smreko?" so se čudile gobice. "Ali tudi smreke gredo na izlet kot mi?" Veliki Goban se je zresnil: "Ljudje pridejo meseca decembra v gozd in ugrabijo najlepše male smrečice, da jih odpeljejo v svoje hiše. Zato moramo biti tudi mi zelo previdni."

"Glejte, v soli imajo tudi gobice!" Gobice so se res prestrašile, ko so zagledale v stekleni posodi – belo gobo. Bila je živa. Skoraj neopazno se jim je v pozdrav priklonila.

Vrdela pri Sv. Ivanu - kraljestvo mojih otroških iger

Priljubljena igra pozimi so bili FARAJ. Male in srednje velike konzervne pločevinke smo na dnu in spodnjem robu preluknjali z žebliem. V zgornji rob smo naredili tri luknje. V vsako smo vtaknili žico in jo speli skupaj. To je bil ročaj. V posodo smo stresli žerjavico, nanjo pa smo polagali koščke lesa, ki smo jih našli po poti. Bili smo kot povorka malih mežnarčkov. Hrupna in polna prerivanja je bila igra I GALI – PETELINI. Kako smo se igrali? Nič posebnega! Roke so prekrizane na prsih. Skače se samo po eni nogi... zasledujemo sovražnika in ga skušamo z zaletavanjem podreti. Toda gorje tistemu, ki pri tem položi dvignjeno nogo na tla. Pri priči je izločen. Zmaga tisti, ki podre vse svoje nasprotnike.

Tudi KAVALINA – ŠTUPORAMO je bila naporena igra. Močnejši je vzel bolj suhcene-ga na hrbet. Konjiček in jezdec sta šla v boj. Jezdec je skušal tekme-ca zbiti s "konja". Urnejšim je to gotovo uspelo. Večkrat pa so vsi štirje telebnili na tla.

mali kuharji pomagajo v kuhinji

Kostanjeve kroglice

1

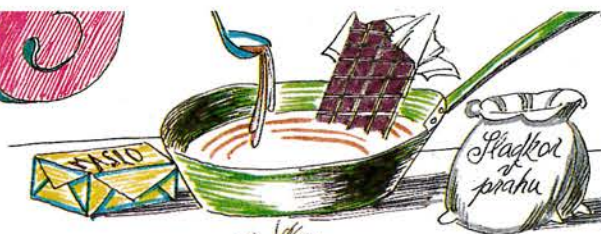
Penasto vmešamo 280 g masla, 140 g sladkorja v prahu in 2 jajci. Dodamo 280 g kuhanih, pretlačenih kostanjev in 140 g moka ter dobro premešamo.

2

Z rokami jemljemo manjše koščke testa in jih med dlanmi povaljamo, tako da dobimo kroglice. Zložimo jih na pomaščen pekač in pečemo pri 180° C, dokler ne porumenijo.

3

Medtem ko se kroglice pečejo, pripravimo polivko: v kozici raztopimo 200 g jedilne čokolade, dodamo 2 žlici vode, 20 g masla in nekaj žlic sladkorja v prahu.

4

Kostanjeve kroglice pomočimo v raztopljeni čokolado in zložimo v papirnate čašice. Z njimi se sladkamo med prazniki.

Voščilnica

V vsako vrsto napiši, kaj predstavlja risbica na levi.
Na označenih poljih dobiš voščilo za bližajoče se praznike.

Illustrations of various winter and holiday items are arranged in two columns. Each illustration is followed by a dashed line and a circle, intended for a child to write the name of the object.

Dobljeni besedi vpiši v voščilnico. To lahko izrežeš in podariš.

At the bottom of the page, there are two rows of empty boxes for writing. To the left is an illustration of a lit candle on a green base, and to the right is an illustration of holly leaves with red berries.

Križanka

A crossword puzzle is set against a winter scene illustration. The scene includes a snow-covered village, a girl with a large braid, a mouse, a basket, and a box. The crossword puzzle has some letters filled in: N, K, O, Č, D, O, V, L, S, M, R, K, A, Z, S, R, A. Numbered arrows indicate the starting points for the words.

Ali poznaš to pravljico? Kdo jo je napisal?

šolarji pišejo

POGLEDI IZ VREMENSKE HIŠICE: JASNO DALEČ NAKOLNI *Nadaljevanje zgodbe*

Na žebličku ob vežnih vratih visi vremenska hišica. Vremenko in Vremenka kažeta sončno in deževno vreme. Vremenka je bila jezna, ker je šel Vremenku na živce njen krasen dežnik.

Ko je Vremenko napovedal lepo vreme, so bili vsi ljudje zadovoljni. Hodili so na sprehode, izlete. Otroci so se veselo igrali po parkih. Vremenka si je mislila: "Vsi imajo radi Vremenka, mene pa nihče ne mara!" Ljudje niso marali Vremenke, ker je napovedovala deževno vreme. Ob grdem vremenu se niso zabavali.

Bilo je poleti in dolgo ni deževalo. Kmetje so bili žalostni, ker je bilo na polju vse suho. Bali so se, da ne bodo imeli več nič pridelka. Prosil so Vremenko, naj jim vendar napove deževno vreme.

Vremenka jim je to željo izpolnila. Prisel je dež in zalil polja. Kmetje so bili vsi veseli. Zahvalili so se Vremenki in jo imeli radi. Tudi Vremenko je bil vesel in mu ni šel Vremenkin dežnik več na živce. Včasih si je tudi on želel imeti dežnik.

Martin Rebecchi, 5.r.
OŠ "A. Gradnik",
REPENTABOR

Nekega dne sta Vremenko in Vremenka, šla smučat. Ko sta prišla na smučišče, je Vremenko vzkliknil: "Spustiva se!!" Tudi Vremenka se je spustila. Ko sta

prišla na konec smučišča, je začelo deževati. Vremenka je bila tako vesela, ker je deževalo. Vprašala je: "Kdaj greva domov?" In Vremenko ji je odgovoril: "Ti greš po pošti domov." In Vremenko je ostal lepo sam na smučišču.

Andrej Marušič, 3. r.
OŠ "A. Gradnik",
REPENTABOR

Na žebličku ob vežnih vratih visi vremenska hišica. Vremenko in Vremenka kažeta sončno in deževno vreme. Vremenka je bila zelo jezna, ker je Vremenku šel na živce njen dežnik.

Ravnokar sta se nameravala poročiti. Ko je bil čas za poroko, je Vremenko pripravil svatbo. Zakaj? Zato, ker so bili dnevi zmeraj sončni, on je vedno delal in pridobil je mnogo denarja. Po eni strani je bila Vremenka zadovoljna, po drugi pa ne. Prvič je bila zadovoljna zaradi poroke, drugič pa ne, ker je ljubimec obogatel in njej ni nič dal.

Po končanem poročnem obredu sta Vremenko in Vremenka zamenjala službo tako, da je Vremenka oznanjala sončno, Vremenko pa oblačno vreme.

Kristina Husel, 5. r.
OŠ "A. Gradnik",
REPENTABOR

Nenadoma ni bilo več Vremenke. Odpravila se je; spravila svoje stvari v culo in šla od doma.

Vremenko se je zelo začudil, ko je ni našel v hišici. Iskal in klical jo je, ampak je ni bilo nikjer. Šla je k sosedu in se po-

ročila z Neurkom. Ko je to zvedel Vremenko, je bil tako žalosten, da ni hotel pokukati iz hišice. Nekega dne pa se je tudi sam odpravil od doma. Srečal je Vremenko deževko, ki je šla po vodo. Vremenka ga je pospremila, ker je videla, da je žalosten. Opazila je, da je lepši kot tisti Neurko. Zato sta se spet poročila.

Neurko pa je poskrbel za poletno deževno dobo.

Sara Manola, 5. r.
OŠ "A. Gradnik",
REPENTABOR

Na žebličku ob vežnih vratih visi vremenska hišica. Vremenko in Vremenka kažeta sončno ali deževno vreme.

Nekoč sta se odločila, da bo malo sonce in malo dež. Razumela sta, da sta potrebna sonce in dež, ker brez sonca in dežja ni življenja. Zdaj se razumeta in skupaj živita.

David Cibi, 5. r.
OŠ "A. Gradnik",
REPENTABOR

Nekega dne je vremenska hišica padla na tla, tako da se je razbil košček strehe nad Vremenkovo glavo.

– Grumfl! – je brundal Vremenko, Vremenka pa je bila vesela.

Ko je deževalo je moral tudi Vremenko imeti dežnik nad glavo, čeprav je bil v hišici.

Ivana Sobani, 5. r.
OŠ "A. Gradnik",
REPENTABOR

Zmenjena sta bila, da se bosta poročila. Vremenka je imela svojega zaročenca zelo rada. Dolgo časa je ugibala,

kaj bi storila, da bi se sprijaznila z Vremenkom. Nikoli se nista srečala, saj vsakokrat, ko je Vremenka naznanila dež s svojim dežnikom, je Vremenko takoj izginil v hišico. Nekoč je Vremenka prišla s svojim dežnikom oznanjevat deževno vreme. Sraka ga ji je ukradla in odletela daleč proč. Vremenko se je smejal in tudi Vremenka je postala dobre volje.

Žaneta Švara, 5. r.,
OŠ "A. Gradnik",
REPENTABOR

Medtem, ko je Vremenka čarala dež, je Vremenko šel iz hišice. Vremenka mu je rekla:

"Ali vidiš, kaj si naredil! Sedaj ne dežuje več!"

"A niti sonca ni! Ali ne vidiš, kako se otroci praskajo? Saj so slabši kot prašički", je jezno odgovoril Vremenko.

"Ti, kar tiho bodi!" Prva sem na vrsti!" mu je pristavila Vremenka.

"Saj si bila že včeraj," je bil hud Vremenko.

"Celo leto bom!!!" je trdila Vremenka. "Ne boš", ji je odvrnil Vremenko. In začela sta se prerekati: Bom! Ne! Ja...

Otroci so se spraševali: "Kaj bomo delali?? Ko pa ni sonca!"

Potem sta šla Vremenko in Vremenka v hišico in se zmenila, da bo en mesec lepo sončno, en mesec pa deževno.

"Zdaj sem najprej jaz na vrsti!" reče Vremenko.

"Kar pojdi, saj nama moram najprej skuhati kosilo!" reče Vremenka.

Sanja Hrvatič, 5. r.
OŠ "Ivan Grbec", ŠKEDENJ

Otroci so se ves dan samo praskali. Bilo jim je dolgčas, radi bi šli na dvo-

rišče. Vremenka in Vremenko sta videla, da se je nekaj zasvetilo. Mislila sta si, da je sonce, ampak bila je lepa vila. Imela je modre oči in belo obleko. Vremenka jo je vprašala, če lahko pričara Sonce. Tako je vila poklicala sonce in otroci so vsi veseli odšli na vrt.

Sophie Corbo, 4. r.

OŠ "Ivan Grbec", ŠKEDENJ

Jasna si je nekaj domislila in šla na podstrešje. Zagledala je zapuščeno kuhinjo. V njej je našla stare obleke. Poklicala je Mateja in Marka. Vzela je črn plašč in ga dala Marku. Vzela je zelen klobuk in ga dala Mateju.

Zagledala je rdečo narodno nošo in to si je kar sama oblekla. Tako preoblečeni so se začeli igrati, da živijo v vremenski hišici.

Martina Richiardi,

4. r. OŠ ROMJAN

Iz vremenske hišice je najprej pogledal Vremenko. "Brž nazaj," je ukazala Vremenka, "danes delam vreme jaz!" Kaj je kazalo Vremenku drugega, kot da uboga?

Vremenko je šel v Vremenino sobo in ji ukradel čudežni dežnik. Vremenka je opazila, da nima več dežnika, zato si ga je spet hitro vzela. Vremenko ji je vsak dan znova ukradel dežnik. Nekega dne pa je začelo deževati in hkrati je sijalo sonce, ker sta zaspala in nista utegnili čarati. Pokazala se je mavrica. Otroci so stekli ven. Igrali so se in gledali to čudovito stvar, ker je še nikoli niso videli. Tekli so proti mavrici, da bi jo prijeli.

Daniel Franko, 4. r.

OŠ PESEK

Vremenka in Vremenko sta se kar najprej prepirala zaradi vremena.

Vremenko se je usedel k mizi in zaman čakal kosilo. Ženička mu je vse pojedla, samo da bi bila bolj hitra in bolj močna. Legla sta k popoldanskemu počitku. Ko sta se zbudila, je na nebu sijalo sonce. Vremenko se je razjezil, pograbil vremenska zdravila in jih naložil v lonec poleg testenin. Ko je vse skupaj zavrelo, je zunaj bliskalo in grmelo.

Vsi ljudje so se začeli prepirati. Čez nekaj časa je posijalo sonce, in ljudje so se spoprijateljili. Pripravili so zabavo. Tedaj pa je začelo močno snežiti in nastal je led. Vsi gostje so začeli ledeneti in postali so ledeni možje.

Karin Racman, 5. r.,

OŠ PESEK

Otroci so se naveličali praskati. Napisali so pismo Vremenki in Vremenku, da bosta dobila presenečenje, če bosta zapodila oblake in priklicala sonce. Pismo so dali lastovici, da ga je nesla v vremensko hišico. Ko sta Vremenko in Vremenka prebrala pismo, sta bila redovedna, kaj bosta dobila za nagrado. Takoj sta zapodila oblake in poklicala sonce. Otroci so stekli na dvorišče in se igrali do noči. Zvečer so z raketo nesli torto v vremensko hišico. Vremenko in Vremenka sta bila zelo zadovoljna.

Devan Gombač, 4. r.,

OŠ PESEK

Nekega dne sta Vremenka in Vremenko postala prijatelja. Dogovorila sta se, da bosta skupaj naredila program o vremenu. Naslednji dan sta napovedala po televiziji napoved. Vremenko in Vremenka sta opazovala, če bo dež ali son-

ce. Na nebu ni bilo niti enega oblaka. Drugi dan je sijalo sonce. Vremenka je skuhalo za kosilo dobre reči: juho, meso, krompir in solato. Bilo je nekega spomladanskega dne, ko sta Vremenko in Vremenka zamesila oblake. Toda zgrešila sta recept. Iz oblakov je začel padati sneg. Otroci so se čudili, nekateri so odprli vrata in se kotalili po belem snegu. Naredila sta velik praznik in nanj povabila tudi nas otroke. Po večerji smo spuščali ognjemete. Ognjemeti so zajeli nebo in začelo je deževati, snežiti, grmeti, ledeneti, obenem pa je sijalo še sonce.

Ketty Racman, 4. r.,

OŠ PESEK

MARTINOVA SOBOTA

11.11.1995 je bila Martinova sobota. Ljudje so šli martinovat v zidanice ali pa so proslavljali kar doma. Moj ati in mami sta šla martinovat k stricu Frenku v zidanico. Imela sta se zelo lepo. Jedli so dobrote, kot so orehova potica, nadevana gos, najrazličnejše kekse... Ob vseh teh dobrotah pa so pili še sladko vince.

Urška Murn, 2. a

novinarski krožek

OŠ DOL. TOPLICE

PTIČICA ČAROBNA NA RAMI SE USTAVI, DEČKU V UHO SKRIVNOSTI SVOJE PRAVI

V hišici sredi gozda je živela revna družina: mati, oče, sin in hči. Nekega dne sta šla Mihec in Maja v gozd nabirat suhljad. Ob korenini visokega drevesa se je deklica spotaknila in padla. Močno jo je bolela noga in ni več mogla hoditi. Ta čas se je v gozdu znočilo in otroka ni-

sta vedela, kaj naj naredita. Takrat pa je nad njima poletela prelepa ptica in sedla Mihcu na ramo, ter ga vprašala, če ji da košček kruha. Mihec je segel v žep in ji ga dal. Ptica mu je šepnila v uho: "Izpolnim ti tri želje". Mihec si je zaželel: "Sestrnici naj ozdravi noga, rad bi prišel domov in rad bi imel toliko denarja, da ne bi bili doma več revni". V tem trenutku je Majo nehala boleti noga, lunin žarek jima je pokazal pot domov, in nikoli več niso bili revni.

Anže Premrl, 3. b.

OŠ "Draga Bajca", VIPAVA

Ura klavirja. To glasbeno uro najbolj sovražim. Nota gor, nota dol, pa tipka sem, in tipka tja. Kaj hočem, če moja mama misli, da bom umetnik. Oh, da bi bil kot ptice, ki prepevajo in to brez glasbene šole. Takrat pa prileti ptica na okno. Začne žvižgati in peti, jaz pa igrati na klavir. Glej, glej, sedaj mi roke skačejo po tipkah kot kakemu umetniku. Mama, lahko da bom celo res še kak umetnik.

Andraž Bandelj, 3. b.

OŠ "Draga Bajca", VIPAVA

MOJ DEDEK

Moj stari oče Milan je bil najhitrejši tekač v italijanski vojski. Tekmovalo je ti-soč vojakov in on je zmagal. Plezal je tudi po vrvi in se samo z rokami dvignil devet metrov visoko. Sicer pa je bil zelo prijazen in je mojemu očetu le poredko dal kakšno brco v rit (ker mu je večkrat ušel). Škoda, da sem ga videl samo na sliki. Prepričan sem, da bi me imel rad.

Ram Cunta, 4. r.

OŠ "Draga Bajca", VIPAVA

MOJ OČKA NE PIJE ALKOHOLA

Moj očka ne pije alkohola, ker ve, da je strup. Če se ga preveč popije, je škodljiv. Moj očka ni nikoli prišel domov pijan. Če pogosto pijemo alkohol in dolgo, lahko zbolimo za rakom. Kadar nastane rak, lahko umremo. Tisti, ki pije alkohol, zapravi dosti denarja.

Andrej Božič, 3. a.

OŠ "Draga Bajca", VIPAVA

TEDEN BOJA PROTI KAJENJU

Moj očka ne kadi. Želim si, da ne bi nikoli kadil. To zelo zelo škoduje zdravju. Zelo sem vesela, ker ne kadi. Ljudje zelo dosti kadijo. Tudi jaz ne bom nikoli kadila. Če vsak dan kadiš, zboliš in imaš tudi raka in kašljaš. Zelo sem vesela, ker mama in očka ne kadita.

Marjanca Gostiša, 3. a.

OŠ "Draga Bajca", VIPAVA

ZA DOBRO VOLJO

V TRGOVINI

– Ali imate barvne televizorje?

– Imamo.

– Rad bi imel rumenega.

ŠTETJE

– Vem, da imaš petintrideset let, a vedno rečeš, da jih imaš trideset. Zakaj?

– Do petega leta nisem znal šteti.

V GOSTILNI

– Gospod, vi pijete moje vino.

– Nič ne morem zato. Zdravnik je dejal, da moram piti tuja vina.

Jernej Cucek, 4. r.

OŠ KOŠANA

NACRT

– Kako bomo igrali v drugem polčasu?

– Kot v prvem. Nasprotnikom že sape zmanjkuje od smeha.

Tilen Morel, 4. r.

OŠ KOŠANA

REŠITVE UGANK IZ 3. STEVILKE

NA GALEBOVIH KRILIH: Čupa je preprost ribiški čoln, narejen iz enega debla. Ribi *škumbr* (ki je slovensko narečno ime) se po slovensko pravi skuša, škomber. V novem devinskem gradu občasno prebiva družina princa della Torre e Tasso – Thurn und Taxis. Takrat je na gradu tudi izobešena zastava. Risba na str. 15 prikazuje žrtvenik, ob katerem so častili boga Mithra (Mitrovo svetišče).

Nagrado (kompas) prejmejo: Katarina Kralj, 4. r. OS "Primož Trubar" – BAZOVICA; Tomaž iz Marko Ceh iz OS "Josip Ribičič" – SV. JAKOB; Elena Seffino, 3. r. OS "Marica Gregorič Stepančič" – SV. ANA.

UGANI IN NARIS! Resitve: svinčnik, prsti, kapa, dirigentova palica (tudi lok pri godalih).

KRIZANKA – PETER KLEPEC, France Bevč

1. potok, 2. pšenica, 3. gorska vila, 4. gore, 5. gozd, 6. mlin, 7. moč, 8. piščalka, 9. pastirček, 10. bajta, 11. srp, 12. pogača, 13. skale, 14. kruh, 15. studenec, 16. ovca.

Knjižne nagrade prejmejo: Ivan Grgič, 4. r. OS "Primož Trubar" – BAZOVICA; Maja Kapič, 5. r. OS "Ivan Trinko Zamejski" – RICMANJE; Caterina Zoch, 3. r. OS "Marica Gregorič Stepančič" – SV. ANA; Veronika Danev, 3. r. OS "France Bevč" – OPCINE; Gregor Košuta, 3. r. OS "Albert Sirk" – KRIZ.

Ronč in Brenč, vetrovna prava - Tek na smučeh

Rešitve ugank in križank iz te številke pošljite do 10. januarja!

Ob praznikih

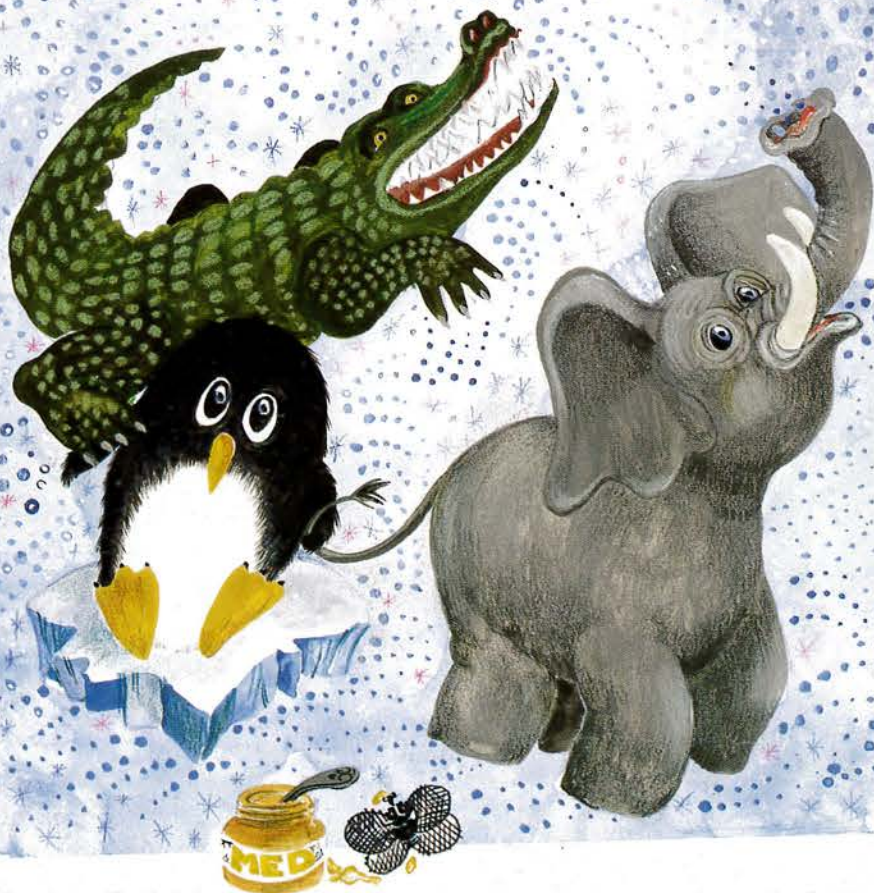
so vsi prijaznega lica in polni lepih želja:

Vesele praznike! vzklika krokodil med eno solzo in drugo.

Vse najboljše! brbota muha, ki je padla v med.

Najtoplejša voščila! šklepeta s kljunom pingvin na svoji ledeni plošči.

Mir na zemlji! zatrobenta slon in trešči z nogo ob zemljo.

Kaj bi lahko še dodali k vsemu temu?

Veliko sreče, zdravja in smeha želijo vsem

vaš **GALEB**

in **SLOVENSKI DENARNI ZAVODI V ITALIJI**